

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Jag skriver detta brev den 20 november då vi här i Brasilien firar Dia da Consciência Negra, en dag som högtidlighålls i samhället och i skolorna för att vi inte skall glömma den färgade befolkningens kamp och förödmjukelser. Orättvisorna är fortfarande uppenbara. Låt mig ge er ett exempel; trots att drygt hälften av befolkningen är färgad, har endast 2,3 procent av studenterna vid landets universitet afro-brasilianarna ursprung.

På Abrigos förskola har barnen gjort en utställning som visar på de svartas situation i samhället och hur den skall förändras. Att bryta fördomar, är ett långsiktigt projekt som måste börja tidigt om det skall ge resultat i självförtroende och förändring.

Än är det inte försent att utnyttja rätten till Skatteavdrag för gåvor till Abrigo för 2012! Redan har över 120 av våra givare sänt in sin anmälan. Vi kan bli ännu fler! Och om samtliga skatteavdragsberättigade givare utnyttjade skatteavdraget för att med hjälp av staten öka sina gåvor till Abrigo skulle våra intäkter öka med 200.000 kronor!

Det enda Du behöver göra är att sända oss Ditt personnummer.

Det kan ske genom en anteckning på inbetalningskortet, genom ett brev till

Abrigo, Pontus Wikners gata 2, 411 31 Göteborg, eller ett mail till abrigo2000@hotmail.com

När vi fått Din anmälan redovisar vi Dina gåvor till Skatteverket, som förtrycker dem på Din deklaraionsblankett. Anmälan gäller retroaktivt från den 23 februari och innebär att varje gåva på minst 200 kronor per gåvotillfälle är avdragsberättigad, om det sammanlagda årsbidraget uppgår till minst 2000 kronor per år. Maxbeloppet för avdrag är 6000 kronor. Skattereduktionen är 25 procent av gåvobeloppet, det vill säga från 500 upp till 1500 kronor.

Du som i dag skänker 200 kronor per månad kan öka beloppet till 267 kronor utan att det skulle kosta dig mer! 300 kronor kan ökas till 400, och 500 kronor till 625

Efter valet: Löftena glömda, partinamnet likaså.

Costa tackar sina kära vänner - och Gud- för valsegern.

Nu är vi också igång med **Autogiro** - ett enkelt och kostnadsfritt sätt att sända gåvor. Välkommen att höra av Dig om Du önskar en blankett för autogiroanmälan. En sådan blankett finner Du också på vår hemsida: www.abrigo.se

En autogiroanmälan kan ändras eller avslutas när Du önskar.

Sedan sist har vi haft val i Brasilien, närmare bestämt kommunalval. De finns 5.564 kommuner i Brasilien. Den största, São Paulo, har drygt elva miljoner invånare. Den minsta, Borá, har endast 800 invånare, men vid valet avlämnades över 1000 röster! Och "Ludvig på Slakteriet" blev omvald som borgmästare med 100 procent av rösterna sedan valnämnden ogiltigförklarat samtliga röster som tillfallit motkandidaten.

Mycket står på spel vid brasilianska kommunalval. Då väljer invånarna sig en tämligen allsmäktig borgmästare för fyra år, som snabbt förser alla lukrativa kommunala poster med nya innehavare: anhängare, släktingar och vänner. Partinamnen förvillar en skandinavisk betraktare. Det visar sig att Partido Social Democrata är ett parti på högerkanten. Bakom De Gröna döljer sig en socialkonservatism som till vissa delar måste betecknas som extrem medan det Brasilianska Kommunistpartiet inte har problem med att gå i koalition med partier på den yttersta högerflygeln, till exempel det Progressiva partiet som är allt, utom just progressivt, och drömmer sig tillbaka till

militärdiktaturen och kämpar för dödsstraffets återinförande. Som om denna politiska röra inte vore tillräcklig rymmer de politiska partierna inom sig de mest motstridiga åsikter även i avgörande frågor. Partierna är närmast att betrakta som lösa valförbund där personlig makt och rikedom och populism är den förenande länken.

På TV har vi kunnat avnjuta den politiska propagandan; glada barn leker på en i hast uppförd lekplats, tacksamma kvinnor pekar på en nyasfalterad gatstump, åldringar ler med en låda medicin i famnen . . .

Bryr sig folk om att rösta i denna röra av opportunisterna och illa maskerade löftesmånglare? Röstplikt råder och den som inte röstar får svårigheter när dokument skall förnyas.

Och hur gick valet i Itaboraá, kommunen där vi arbetar? Ja, som jag tidigare berättat befinner vi oss i Brasiliens snabbast växande kommun, landets blivande oljemetropol, ett Klondyke där höghusbyggen i hundratal kämpar sig upp bland kåkstäder, tillsammans med hotell och shoppingcenter.

De kommande rikedomarna gjorde valet högtintressant för områdets politiker. Flera utomstående köpte snabbt hus och lät skriva sig i kommunen för att kunna kandidatera vid valet, där valkampanjen snart urartade i våldsamheter. Sedan två kandidater mördats, en kidnappats och den borgmästarkandidat som lanserats av ett par stora pingstkyrkor också passat på att söka stöd hos ett knarksyndikat sändes regeringstrupper in för att kontrollera valen. Och folk gick och röstade, men utan entusiasm, antalet blanka röster var överväldigande.

En Julklapp till Abrigo
och ett Julkort i sista minuten!

Jag tänker tillbaka på den tiden för snart 24 år sedan då vi kom till Itaborai. En nedkörd grusväg passerad förbi och utanför tomten stod den sista elstolpen och som en markering av civilisationens utpost. Idag byggs de förenade domstolarnas nya

Om Du sänder oss ett mail
senast den 22 december
så skickar vi en julhälsning
till önskad mailadress!

palats på granntomten, sex våningar högt. Och så byggs det pingstkyrkor med kommunalt stöd, kyrkornas väljare är viktiga. Någon har beräknat att antalet sittplatser i de kyrkor som uppförts under den senaste mandatperioden uppgår till 20.000. Just nu bygger katolikerna en ny kyrka med plats för 4000 besökare. Här satsar man på

medelklassen och kompletterar kyrkan med ett parkeringshus. Under samma tid har kommunen inte fått en enda ny skolplats, och sjukhuset inte en enda ny sängplats.

Medan jag skriver detta ser jag Karl, volontär och snickare, en utmärkt kombination, högt uppklätt på en ställning i full fart med att måla kyrkfönstren, sedan står en upprustning av lekparken i tur, alltmedan volontär nummer 2, Sandra leker med förskolebarnen. Sommarvärmen har kommit och när jag tänker på er därhemma som förbereder er inför advent och jul så är det med ett litet styng av avund, men med ännu mycket mer tacksamhet. Med er hjälp har vi snart fullbordat ännu ett år, med mängder av nya utmaningar och även framgångar och med ett fantastiskt arbetslag. Tack för gåvor under året, och för vad ni kommer att ge inför julhelgen.

Rio de Janeiro, den 20 november 2012

med önskan om en välsignad julhögtid

Stefan Martinsson

Direktor

Intresserad av att få veta mer om Abrigo?
Din förening eller församling kan boka
föredrag för tiden 10 mars till 15 april

SKÄRVOR

Jag tar ett djupt andetag och försöker på nytt att förklara.

Du skall snart bli mamma, säger jag.

Den unga kvinnan rynkar pannan. Jag ser att hon anstränger sig för att förstå.

Mamma, säger hon tveksamt, men min mamma är ju död. Henne kommer jag inte ihåg. Jag var liten när hon dog.

De hade hittat henne på lördagseftermiddagen. Två assistenter från socialkontoret, som irrat bort sig i kåkstaden, hade hört jämmer från ett fallfärdigt skjul. De fann henne på jordgolvet, på något som en gång varit en skumgummimadrass. Hon var illa slagen; blåmärken över hela kroppen och ena ögat igenmurat.

Hon är gravid, i sjätte eller sjunde månaden, skulle jag tro, säger socialassistenten när hon en stund senare ringer till Abrigo och ber om hjälp.

Så här enkelt är det att skriva ut ett minnesblad!

Gå till: www.abrigo.se/minnesblad

och följ sedan anvisningarna

Minnesblad kan också beställas genom:

Sven-Börje Andersson, tel: 0303-93129,

e-post: svenborje@gmail.com

Anna Nilsson, tel 0340 – 661309,

Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Ange på inbetalningskortet ”Minnesblad sänt”

Några dagar senare åker Monica, vår socionom, bort till kåkstaden för att försöka få mer information om den unga kvinnan, som nu bor på Abrigo. Vi vet inte vad som hänt henne, eller vem hon är. Vi vet inte ens vad hon heter.

Monica finner det övergivna skjulet. Från grannhuset dyker det genast upp en kvinna som är mer än villig att berätta.

Det var hennes man som gjorde det. Ja, den hon bor ihop med, rättare sagt. Och inte var det första gången det hände. Han var full, förstås, hänger för det mesta på någon krog. Och hon, Elane, heter hon förresten, är väl inte riktigt som andra, det har ni säkert redan märkt. Har inte alla skruvar på plats, om ni förstår vad jag menar.

Det är inte att undra på att det blir litet si och så när hon skall försöka laga mat, stackarn. I fredags kväll gick det över styr. Det kunde ju ingen undgå att höra hur arg han blev när han kom hem och de inte fanns någon mat. Det var då han slog henne. Flera av oss här i området tyckte att han gick för långt och att det borde anmälas. Men man vill ju inte gärna lägga sig i andras angelägenheter. Var och en är ju sig själv närmast, hade hon tillagt med den ondskefullaste av plattityder, lika gångbar på alla språk. Och, förresten, hade ju folk från Socialen råkat komma förbi och tagit hand om henne, så i stort sett var ingen större skada skedd.

Varför gör det så ont, säger Elane och tittar på Luciane Zimmerman, pedagog på Abrigo, som i gryningen blivit väckt av oroliga kvinnor som kommit för att säga att nu var det dags för Elane. Visserligen var hon bara i sjunde månaden, men vattnet hade gått och det var bråttom. Och därför sitter Luciane vid en sjukhussäng och tänker på barnet som hon själv väntar och gläder sig över och över hur hon skall kunna förklara för kvinnan som jämrar sig och som är så rädd och inte förstår vad som händer, att det som gör ont är ett barn, som kanske kommer att leva och kanske inte kommer att leva. Jag är här hos dig, säger hon, du skall se att kommer att gå bra. Och Luciane håller Elanes hand i sin, en gest som ibland räcker längre än ord.

Plötsligt är det över och en kvinnas jämmer ersätts av gråten från ett barn, en flicka, den minsta man kan tänka sig. En kort stund håller läkaren upp barnet framför Elane, och sedan förs hon med ilfart till kuvösen på akutavdelningen.

Under de ögonblick som Elane ser sitt barn väcks hennes medvetande om att vara mamma.

Mitt barn, säger hon. Det är mitt barn.

Och barnet kan redan efter ett par veckor lämna sjukhuset och komma till sin mamma på Abrigo. Och när Elane håller sin dotter i famnen säger hon: Viviane, hon heter Viviane.

Och allt är förberett, med säng och babykläder och blöjor. En av mammorna har förklarat sig villig att dela rum med Elane och hjälpa till med skötseln av Viviane. Men Elane kan göra mer än vad vi vågat hoppas. Matningen sköter hon nästan utan assistens, och med blöjbyten går det också bra. Men viktigast av allt; hon sitter med sitt barn i famnen, hon pratar med det, hon visar sig lycklig över sin dotter. Och visst blir det fel ibland, men ingen skrattar åt Elane, inga elaka blickar växlas, det finns alltid en hjälpande hand när det behövs. Viviane har blivit en angelägenhet för alla.

En månad senare dyker ett äldre par upp på Abrigo. Var är hon? frågar kvinnan surt, Elane, tillägger hon. Och barnet? Se, det är vår son som är pappa till ungen.

Och Elane kommer fram med barnet, som inspekteras av den gamla utan att ett ord yttras. Hennes man står och tittar bort mot vägen, och ser ut som om han ville vara någon annanstans.

Jag vill bara påpeka att vi är skötsamt folk och om det har sagts något annat så är det ren lögn, fast det skulle inte förvåna mig om Dona Vera varit här och skvallrat om oss för hon har då haft ett horn i sidan till mig i årtal.

Jag försäkrar att jag aldrig talat med Dona Vera, och tillägger att det var socialarbetare från kommunen som tagit Elane till oss, efter att ha funnit henne övergiven och sönderslagen. Stämde det att det var deras son som slagit henne? Innan hustrun hinner stoppa honom säger mannen, att det var så det förhöll sig.

Må så vara, säger hustrun snabbt, men nu har han ändrat sig. Han har blivit frälst, och är som en helt annan människa. Det kan pastorn i församlingen själv försäkra, om så skulle behövas. Så nu är det dags, att hon, Elane, följer med oss, och ungen också.

Viviane säger jag, det är barnets namn. Elane är här på myndigheternas begäran, och tills vidare stannar hon hos oss. Nu blir han inte god att tas med, sonen, där hemma, muttrar mannen.

Och bidraget, hur blir det med det? säger hustrun. Barnbidraget? Det måste väl ändå vara vi som står närmast till? Här skall ingen komma och försöka lura oss!

Det är en säregen trio som några dagar senare sitter framför mig.

Elane har barnet i sin famn. Hon ser på mannen vid andra sidan av bordet, men vänder snabbt bort blicken. Han heter Osiel och är far till hennes barn. Han är också mannen som slog henne sönder och samman. Han möter inte min blick, men upprepar flera gånger i förorättad ton: Hon skall hem till mig. Jag kan ta hand om henne och dom har lovat mig ett arbete, inte sant, pastorn? Han vänder sig mot en medelålders man, som svettas ymnigt i sin mörka kostym. Pastorn knäpper händerna, och tar till orda. Nu är det så, att ett av syskonen i församlingen har erbjudit broder Osiel ett arbete. Tillfälligt, visserligen, men ändå en start. Därför

anser jag att han skall få en chans. Han kom utarmad och bad om hjälp, och hjälp har han fått. Ja, så blev han frälst. Det var ju en naturlig förutsättning, fortsättning, rättar han sig. Eller ett erbjudande kanske man hellre skall säga.

Jag respekterar er församling, säger jag, och menar det. Jag vet att de har hjälpt många. Men händer det inte att de som kommer till er och accepterar frälsning i utbyte mot mat och arbete snart försvinner när de har fått vad de bett om?

Det händer, suckar pastorn, tyvärr faller mycket på hälleberget, det kan inte förnekas.

Men då tycker jag att vi väntar ett tag och ser vad som händer i just Osiels fall. Vi kan ju ändå inte sätta hans önskan framför vad som är bäst och tryggast för Elane och barnet, och det är ju inte heller någon som frågat henne vad hon vill.

Hon kan ju knappt prata, säger Osiel, ilsket, hon har väl inte med det här att göra.

Pastorn ger honom en blick. Det är kanske bäst att vi väntar. Det skulle ju vara förfärligt om det hände något med barnet. Det ansvaret kan jag och församlingen inte ta på oss, det får du förstå, Osiel.

Det är första söndagen i november. Vi befinner oss i Sankta Maria Magdalena kyrka på Abrigo. Elane är på plats i god tid. Hon sitter på första bänken med sitt barn i famnen. Bakom henne fylls bänkraderna med folk från kåkstäderna. Idag är det dopinskrivning.

Varför har ni kommit hit? frågar jag. Efter en kort tystnad hörs nere från kyrkan: Vi är här för att få välsignelse. Instämmande mummel hörs från församlingen.

Välsignelse, inte manifesterat i något märkligt, storslaget eller högljutt. En välsignelse av det vardagliga slaget. En sådan man behöver för att orka kämpa med ett illa avlönat arbete och med att uppfostra barn i en värld som är så uppenbart farlig, i ett samhälle med orättvisor och fördomar. Välsignelse över liv fyllda av kamp och bekymmer och förhoppningar om en en bättre framtid.

Välsignelse som ett uttryck för Guds nåd, inte som något man förtjänar, byter sig till eller ens förstår. En välsignelse som räcker också till en kvinna som just då och där med ett leende betraktar barnet som sover i hennes famn.

Abriqo Rainha Silvia

Plusgiro 90 40 45 - 2 Bankgiro 904 - 0452

abriqo2000@hotmail.com www.abriqo.se